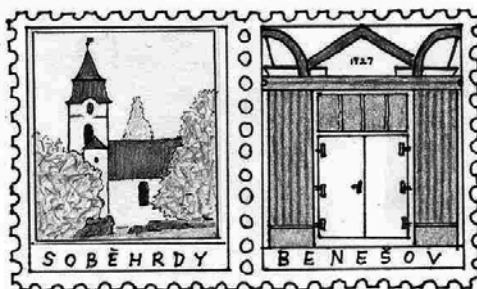

ČÍSLO 88 (3/2016)

Září 2016

Věstník evangelických sborů
na Benešovsku

SOBĚHRDSKÝ BRATR

KÁZÁNÍ

Mt 6,25-33 1.čtení: Gn 41,46-52

Po sedm let shromažďoval Josef, syn Jákobův, veškerou úrodu. Dobře udělal. Když pak přišlo sedm hubených let, přestáli je v egyptské zemi bez hladomoru a jejich přebytky mohli u nich nakupovat ze zbídačených sousedních zemí.

Ptactvo nebeské ale do stodol nic neukládá, neseje, nežne a polní lilie nepředou a nepracují. A přitom právě na ty ptáky na obloze máme pohledět, na polní lilie se dívat a nestarat se, co budeme jít a pít a do čeho se oblékat, protože takhle se starají pohané. Kdo tedy má být pro nás vzorem správného přístupu k životu: rozšafný praotec Josef nebo ptáci na obloze a kvítí na poli?

Když položíme otázku takto - odpověď vypadá jednoznačně: Josef ať je náš vzor! Když bylo dobře a vše se dařilo, neopájel se příjemným snem, že to tak bude pořád, ale správně si vyložil varovný sen, v němž krávy hubené sežraly krávy vykrmené. Tušil nadcházející katastrofu a čelil jí dřív, než přišla.

Ať i nám je modelem praotec Josef. Stejně jako on nepodléhejme obecné bezstarostnosti, když se daří a když se zdá, že tak to půjde pořád. Nezapomínejme, že když je dlouho dobře, tak už se často někde klube nějaký malér, tak to v naší časnosti chodí. Když jsme výkonní, zdraví a soběstační, tak to také není navěky. Sedm vychrtlých krav - to je memento a výzva, abychom si jen neužívali

přítomnosti, ale starali se o svou budoucnost, která určitě nepřinese jenom stále větší dávky pohody, zdraví a štěstí.

Josef, to je vzor. Ptáci vzor nejsou. Vždyť Pán Ježíš neříká: „Ber-te si příklad z ptáků a uče se od nich.“ Říká: „Dívejte se na ně.“ A když se budeme pořádně dívat, zjistíme spoustu věcí. Třeba to, že se ohromně starají. Už i jen taková slepice na dvorku (taky je to pták), neustále vykazuje činnost. Do stodol sice neshromažďuje, ale do volete shromažďuje pořád. Takže se starají ti ptáci a zvláště, když se vylíhnou mláďata, tak to je cvrkot. A Ježíš říká: „Živí je Otec nebeský.“ Tak jak to je?

Asi tak, že skrze to jejich zobání a klování je Otec nebeský živí, jako živí nás skrze naši činnost, podnikavost, nápaditost i prozíravost. To ptačí zobání a naše pracování a vymýšlení, jak ještě více živobyť získat, je jen způsob, kterým zobeme Pánu Bohu z jeho štědré dlaně. Však Pán Ježíš neříká: „Nepracujte, nepředte, nevykupujte obilí, poletujte si životem jako ti ptáci a nechte své děti růst jak divoké byliny na palouku.“ On nás nabádá hledět na ptáky a polní kvítí a to všechno na sebe nechat působit. A proč? Abychom si nedělali zbytečné starosti, o to tu jde!

Nemějte starost o svůj život, co budete jíst, ani o tělo, co budete mít na sebe, praví Pán. To známe, když starosti přerostou přes hlavu, užívají duši i tělo, svírají, působí úzkost, okrádají o spánek, o radost ze života. Přitom ale do jisté míry a svým způsobem se musíme starat všichni. Co je starost, která jaksi patří k věci, která předchází a provází každou poctivou práci, každý poctivý vztah? A co už je starost pohanská? Tak se ptal i Mistr Jan Hus ve svém kázání na tuto perikopu a rozlišil starosti na nezřízené a zřízené.

Nezřízená starost je ta, která zavaluje, dusí, vytěsňuje z duše všechny jiné obsahy a přitom je zbytečná: buď proto je zbytečná, že tím staráním stejně nic nevystaráme, jen se trápíme. Například, kdo je jednou nižšího vzrůstu a trápí se tím, trápí se zbytečně. Loket ke své postavě nepřidá. Prostě netrapte se nad věcmi, které změnit nemůžete.

Ta dusivá, nezřízená starost ale může být zbytečná i proto, že její předmět si tolik toho našeho starání nezasluhuje: k čemu tolik starostí o to, čím se budeme oblékat, když oděv stejně slouží jen k tomu, aby „člověk zimu zahnal a hanbu přikryl a aby v posměch lidu nebyl, vytrhna se přílišnou odraností šatu“, říká Hus. Dnes ale ten posměch lidu vzniká snadno, děti ve školách o tom vědí své,

lačka je nasazena vysoko - kdo nemá originál značkové oblečení, ten už působí odraně, je hadrář a socka.

Vůbec duch doby nás svádí, abychom si dělali spoustu zbytečných starostí, například o pokrm. Nežijeme ale přece proto, abychom jedli, ale jíme, abychom žili. Dnes, když si zapneme televizi, zjišťujeme, že žijeme, abychom vařili a jedli. Valí se na nás pořady o kuchařích a kuchaření. A my se na to třeba koukáme a staráme se, abychom se zase naučili nějaký nový recept, či fandili jednomu kuchaři proti druhému. Náš duševní obzor je zastírán starostí o pokrm, tou starostí nezřízenou, místo toho, abychom se například zřízeně starali o to, jaké knížky budeme číst svým dětem a vnukům, jak v nich pěstovat úctu k životu, vztah k hodnotám, které mol nesežere a rez nezkazí.

Určitě i dnes pro nás křesťanskou menšinu platí apoštolova výzva „nepřizpůsobujte se věku tomuto“ – odvažte se žít nonkonformně, byť vás obecné většinové mínění mělo proto za mimoně a podivíny. Nepropadejte neřízeným starostem, to dělají pohané.

Naše starost o uspokojení našich potřeb a tužeb má být - jak nám radí Mistr Jan Hus: „měřena tak, aby člověk pečoval o pokrm a oděv, jakož mu hodno k spasení.“ Přiměřenost - to je, oč tu kráčí, to mistr Jan pěkně vystihl.

A teď přijde to hlavní: oprávněnost naší starosti je čím měřit, je čím poměřovat. Totiž „život je víc než pokrm a tělo víc než oděv,“ říká Pán. A to je východisko všeho měření a přiměřování. Život je tajemství - je v něm a za ním víc, než se jeví, než sami jsme schopni prožít, užít, uchopit. Však i to naše tělo je víc než vyšší forma hmoty, už teď se Duch svatý o ně uchází jako o své sídlo a k slavnému těla zmrtvých vzkříšení směřuje. Život je div a člověk, to zní důstojně, lidství je hodnota. Však se Ježíš ptá: Což nejste ještě o mnoho cennější než ti ptáci?

Pohleďte na ty ptáky nebeské, ti se starají jen o sebe, o obživu svých mláďat, svých rodin. Ale ne tak to buď mezi vámi, vy je přece o mnoho převyšujete! Starejte se o Království Boží, to ať je vaše starostlivost zřízená. Odhalujte podivné zákony a zvyklosti toho království, kde poslední budou první, chudáky zvou na přední místa, kde se toho tolik dalšího děje. Budeme-li vyhlížet Boží království, bude nám přidáno nejen to, co je třeba k životu nás, našich rodin, ale bude nám přidáno i jasnější rozlišení mezi tím, co je starost zřízená a nezřízená, umění správně hledět na ptáky nebeské a kvítí polní a rozlišení, kdy je čas shromažďovat do stodol, kdy pro-

dávat a kdy dávat.

Hledejte nejprve Boží království a jeho spravedlnost - to je ohromný, celoživotní úkol, se kterým nikdy nebudeme hotovi ani jako církev, ani jako jednotlivci.

S jedním úkolem ale můžeme být hotovi už dnes: pohleďte na nebeské ptactvo, dívejte se na ně, jak plachtí, to je nádhera, ten ptačí let. Jen se s očima otevřenýma dívejte, ono se to ve vás pročistí a kus nezřízených zbytečných starostí z vás spadne. A dívejte se na kvítí polní i zahradní, na jiřiny a gladioly, na všechno, co teď kvete. To je paráda, to je módní přehlídka, až oči přecházejí a srdce jihne. Roucho krále Šalomouna je proti tomu hadr. Amen.

Pavla Janděčková

Ozvěny z tábora v Čími

➤ **Zaséváme semínko víry**

Žijeme v době, a obzvláště v zemi, kde se za vámi téměř každý otočí, když řeknete, že jste věřící. Otočí se, i když uvidí, že mladý člověk jako já nosí na krku křížek. „Co to je? Proč to tam máš?“ ptají se mě často moji vrstevníci. Být věřící není v dnešní době in a mnohdy se setkávám s reakcí, že přeci do kostela chodí dneska už jen babičky.

O to víc mě vlastně i překvapuje a jsem nesmírně ráda za to, že se bez jednoho roku scházíme již 20 let na břehu Slapské přehrady s dětmi, z nichž mnoho není z věřících rodin, a povídáme si tu s nimi o Hospodinovi, zpíváme mu chvály, vyprávíme si biblické příběhy a zamýšlíme se nad jejich smyslem. Děti se tak setkávají s Jeho slovem a jsou skrze něj pozváni na Jeho cestu.

Na letošním táboře jsme s dětmi prožívali cestu pouští s Mojžíšem. Na své cestě jsme dostali manu od Hospodina, byli jsme svědky, že co jsme si nahromadili, zčervivělo. Zjistili jsme, že voda není všude a není samozřejmostí. Museli jsme se dvakrát vydat pro desatero, protože jsme podlehlí pokušení vytvořit si vlastní bůžky, když byl Mojžíš zrovna pryč. Zjistili jsme, že jít do neznáma má svoje úskalí. Mohou nás totiž dostihnout pochybnosti – nevíme, kam jdeme, nevíme ani jak dlouho ještě půjdeme. Napadá nás tedy, zda to nebylo v Egyptě pod vládou faraona lepší, měli jsme co jíst a na otroctví zapomínáme.

Máme strach z neznáma a společně s dětmi tedy vysíláme do Země zaslíbené špehy. Jeden vidí velké vosy, zbraně hromadného ničení, povodně, obrovské bažiny a mnoho dalšího. Druhý to rozporuje – prý jen obyčejné malé vosy, ale za to veliké sladké hrozny, žádné zbraně ale jenom malá motyka, jedna kaluž a jemný deštík. Děti zjišťují, že každý vidí něco jiného a přesvědčují svého vedoucího, aby šel dál, aby s nimi na cestě do Zaslíbené země pokračoval.

Do Země jsme společně došli. Překonali jsme strach z neznáma, důvěřovali Hospodinovi, že se o nás na cestě pouští postará.

Doufáme tedy, že jsme do dětí zaseli semínko víry, jako rozséval rozsévač v podobenství Starého zákona a doufáme, že padne na úrodnou půdu a alespoň některé děti přijmou od Hospodina pozvání na Jeho cestu.

Pavla Hudcová

➤ Inspirace ke kázání

Nu 13, 30-33

Káleb však uklidňoval lid bouřící se proti Mojžíšovi. Říkal: „Vzhůru! Pojďme! Obsadíme tu zemi a jistě se jí zmocníme.“

Ale muži, kteří šli spolu s ním, tvrdili: „Nemůžeme vytáhnout proti tomu lidu, vždyť je silnější než my.“ Pomluvami zhaněli

Izraelcům zemi, kterou prozkoumali: „Země, kterou jsme při průzkumu prošli, je země, která požírá své obyvatele, a všechen lid, který jsme v ní spatřili, jsou muži obrovité postavy. Viděli jsme tam zrůdy – Anákovci totiž patří ke zrůdám – a zdálo se nám, že jsme nepatrní jako kobylinky, vskutku jsme v jejich očích byli takoví.“

Letošní setkání dětí v Luhu u Čími se konalo ve znamení putování do zaslíbené země. Děti mohly prožít některé z příběhů, které se odehrály na dlouhé cestě nehostinnou krajinou bez jídla a bez vody. Abych to upřesnil, neznamená to, že by letos s námi nejel nikdo do kuchyně - naopak Vlasta i Líba se zhostily svého úkolu znamenitě.

Pomocí her i krátkých skečů jsme se snažili dětem předat ty nejdůležitější momenty z pouště. Pokusím se tyto důležité body nyní shrnout. Putování pouští bylo zvláštní svým napětím. Celé se odehrávalo v důvěře i nedůvěře lidí v Boha. Tak to je v životě člověka. Je napnut jako struna mezi vírou a pohanstvím, nedověrou.

Na poušti - když přišly první zkoušky - z nichž se mnohdy stávalo pokušení - zažívali lidé ztrátu paměti. Zapomněli, jak se jim vedlo špatně v Egyptě. Zapomněli, že museli otročit od rána do večera a že byli za svou práci odměňováni ranami biče. Zapomněli, že neměli co jíst a vyfabulovali si krásnou minulost, která ovšem neměla nic společného s realitou.

A báli se budoucnosti. Protože ve svobodě lidé trpí strachem o sebe, o své děti a o budoucnost. Strach dokáže zveličít obavy do děsivých rozměrů a člověk pak může jednat i proti Bohu i proti samému základu života.

To se nakonec stalo Izraeli osudným, do zaslíbené země kvůli tomuto strachu nedošel téměř nikdo.

A tak byli lidé napnuti jako struna, a člověk neví, jestli ta struna praskne, nebo nepraskne. Podobně Ježíš jednou vyšle své učedníky na rozbouřené moře, aby tam testovali svou víru. Proto Ježíš své učedníky nabádá, aby zůstávali bdělí a nenechali se zmanipulovat falešnými proroky. A podobně jednou napíše apoštol Jakub, že máme děkovat za zkoušky, protože teprve v nich se osvědčí naše víra.

Děti všechny tyto věci prožívaly při hrách, které byly koncipovány tak, aby odpovídaly biblickému pojetí. Zdolávali jsme často různé kopce, protože do zaslíbené země se v Bibli putuje vždycky nahoru. Do Egypta, do země sevření - se putuje dolů.

Pohyb vzhůru a pohyb dolů je znamení. Proto Mojžíš vystupuje na horu, aby z ní přinesl desky zákona.

Proto Ježíš pronáší své nejdůležitější kázání na hoře.

A tak se děti často zdánlivě nesmyslně plahočily od jednoho stanoviště k druhému několikrát po sobě do strmého kopce. Země se jim dokonce drolila pod nohama, jako písečná duna a tak byl zážitek téměř dokonalý. Kopec z levé strany Hejzlarovic statku přesně takový je, půda jim unikala pod nohama, když se šplhali k desateru, které jim tak trochu stále unikalo. Tak je to i v životě.

Víra je také veliká trpělivost. Často se zdá, že Bůh se vzdálil nebo že prostě není, když dopouští takové utrpení. Izraelci se doslova ptali a tím Boha pokoušeli: je s námi Hospodin, či není?

Když trpěli hladem, dostali manu. Manu jako znamení milosti. Manu sbírali jen na jeden den, kdo kolik potřeboval. Není dobré, když má někdo mnoho a jiný málo. Není dobré, když lásku nebo přátelství hromadí člověk dopředu na potom. Za lásku se má prosit a děkovat každý den znovu.

Když člověk hromadí, tak se to může zkazit a páchnout – dokonce to může zčervivět.

Při hře na toto téma některé děti hromadily manu (v podobě bonbónků) a pak při večerním táboráku dostaly svou nahromaděnou manu. Jaké bylo jejich překvapení, když místo bonbónků, které sbíraly jako manu dopoledne, našly v pytlíčkách moučné červy.

Dva největší dary na poušti jsou spojeny s největší ztrátou víry. Když měli lidé dostat desatero, úplně ztratili víru ve smysl toho všeho a ulili si sochu býčka. Nedivíme se jim, Mojžíš byl stále daleko, jako by někdy ani nebyl vidět, slovo od Hospodina bylo tak křehké a zranitelné. Těžko se člověk opírá o písmena.

A oni chtěli něco, na co se dá sáhnout, něco víc realistického, než je idea – písmena - chtěli také to, co mají i ostatní národy, a tak vsadili na pragmatismus a zkušenost. Co si neurveš, to nemáš. Modla jim vznikla pod rukama tak nějak sama od sebe. Zapomněli, že to co dělá většina, není vždy dobro.

Bůh jim nakonec přes selhání lidí - dal desatero, aby si vybrali, jestli chtějí žít v chaosu, nebo jestli chtějí usilovat o spravedlnost a milosrdenství. Aby měli možnost výběru.

Druhé největší selhání bylo těsně před branami zaslíbené země. Pochybnosti nabírají na intenzitě. Strach z neznámého zatemní člověku mozek. Lidé jsou těsně u cíle a tu začnou pochybovat. Není ta země, kterou nám Hospodin slíbil jen nějaký výmysl. Co když je tam nebezpečno? Co když je vše jinak?

Pochybnosti zvítězí a oni kvůli svým pochybnostem posílají do zaslíbené země zvědy, protože nevěří Bohu, že je ta země dobrá země. Zvědové mají tu dobrou zemi otestovat, vyzkoušet, jestli je dost dobrá.

Stalo se to nejhorší, co se mohlo stát. Lidé, kteří se vrátili z té země, měli zatemněný mozek a strašili ostatní.

Jsou tam obři! Jsou tam jedovatá zvířata! Jsou tam nebezpečné zbraně hromadného ničení! Není to země k životu! Požírá své obyvatele!

Známe to všichni - strach má velké oči. Když jdete potmě do lesa, slyšíte všelijaké zvuky a fantazie pracuje na plno. Jaký hluk dokáže udělat ježek, jak zvláštní je volání puštika nebo sýčka. A co teprv štěkání srnce!

Přichází zvláštní biblická ironie, hořká ironie. Zvědové zvučných

jmen, předáci Izraele jsou najednou přesvědčeni, že celé to putování byl omyl, že země zaslíbená je výmysl, protože prostě není pro lidi. Uvěřili těm, kteří strašili lidi. Strach z neznámého přináší paniku, vzdaluje člověka od Pána Boha, žene ho do vynášení soudů o druhých, aniž by si informaci ověřil.

Kdysi se takový strach hodil, když člověka lovalo nějaké zvíře, neměl čas přemýšlet nad reakcí, bylo potřeba rychle utíkat nebo zabíjet. Tyto reakce máme v sobě jako přirozenost. A tyto reakce mohou snadno ožít a vytvořit kolektivní paniku.

Je to přirozené, co neznáme, o tom si vytváříme fámy, nebezpečí zvětšujeme, vyslovujeme se pro rychlá řešení, důvěrujeme těm, kteří nám slibují, že nás před cizím ochrání. Všichni víme, co dokáže udělat strach, přesto vždy znovu a znovu jsme ochotni věřit šířitelům apokalyptických zpráv. Jsou to cizinci, jsou nebezpeční, jejich kultura zlikviduje naši kulturu.

Lidé tehdy uvěřili šířitelům apokalyptických zpráv. Šlo o selhání elit. Předáci šířili poplašné zprávy, místo aby si informace o skutečnosti ověřili.

I tento prožitek jsme dali dětem zakusit, když se šplhali do kopce k zaslíbené zemi, aby zjistili, jestli informace o nebezpečných vosách a rozsáhlých bažinách a zbraních hromadného ničení jsou pravdivé či nikoli.

Šířitelé strachu se stali falešnými proroky. Podobně jako zákoníci a farizeové v době Ježíšově nezvládli svou roli vůdců lidu. Ani jejich slavná jména jim v tom nepomohla. I toto bible ironicky komentuje.

JMÉNA zvědů, kteří se stali falešnými proroky jsou např. tato:

Paltí (VYSVOBOZENÍ PÁNĚ), Gadíel (ŠTĚSTÍ JE BŮH), Gádí (MOJE ŠTĚSTÍ), Amíel (PŘÍBUZNÝ BOŽÍ), Stúr (CHRÁNĚNĚC), Nachbí (SCHOVANEC), Geúel (VYVÝŠENOST BOŽÍ), Šápát (SODCE), Jigel (VYKOUPENÝ).

Je v tom hořká ironie. Mužové národa, mužové zvučných jmen selhali. Ten příběh ukazuje, že musíme být bdělí a nevěřit všechno lidem, kteří třeba mají náhodou zvučná jména nebo tituly nebo funkce.

Není náhodou, že zásadní roli sehrál Káleb (v překladu znamená pes), který pomáhal Jozuovi – jehož jméno znamená *Bůh zachraňuje*. Mojžíš mu dal úkol – musí vydávat po celý svůj život svědectví o tom, že Bůh zachraňuje. Káleb se díval jinýma očima než ostatní. Původně cizinec nečistého původu - takový člověk ukázal Izraeli, co znamená víra.

Historie se opakuje ještě mnohokrát. Později ji zaznamená evangelista Matouš do Ježíšova rodokmene. Mnoho tzv. nepřizpůsobivých a mnoho cizinců se zasadilo o zachování víry v Izraeli.

A naopak zástupci národa, zástupci čisté krve selhali.

Z celé pospolitosti vejdou později do zaslíbené země jen Boží vyvolený Jozue (jeho jméno zní v hebrejštině stejně jako Ježíš) a jeho věrný služebník - původně cizinec, nečistý pes - Káleb.

Jaký je závěr příběhu putování k zaslíbené zemi?

Když se necháte ovládnout strachem, nastoupí temnota, velická temnota.

Bible nastavuje zrcadlo vlastnímu lidu, nestaví mu pomníky slávy a vítězů, ukazuje i veliké prohry.

Přesto ale přichází naděje, evangelium celého příběhu. Vždyť do jídla stačí dát špetku soli. Ježíš říká: nejednejte, jak jedná dav, můžeme aktualizovat - nenechte se strhnout strachem jako kdysi Izraelci, ale zůstaňte při mně, buďte solí pro tento svět. Nenechte se zmanipulovat falešnými proroky.

Je to skoro jako po potopě. Ani Mojžíš do zaslíbené země nevkročí - i když ji svým vnitřním zrakem vidí. I v nejhlubší temnotě lidské bídy dává Hospodin novou naději a příběh může pokračovat.

To je dobrá zpráva pro nás. Ani největší selhání lidí nepřivedí ztrátu Hospodinovy věrnosti. Do zaslíbené země nakonec vejde ze starého pokolení, které pamatovalo otroctví, jen Jozue a Káleb. Ostatní tam vejdou v podobě svých potomků.

A tak se naplní a potvrdí to, co na začátku slíbil Bůh, protože Bůh je věrný.

Petr Turecký

Zprávy z Diakonie

Vážení čtenáři,

se začátkem podzimu k Vám přicházejí zprávy z Diakonie Střední Čechy, konkrétně ze služeb, které jsou poskytovány v nejbližším okolí Benešova.

Nejdéle poskytovanou službu Azylový dům využilo v roce 2016 zatím 39 dospělých a 63 dětí. Do konce roku se číslo určitě ještě navýší, hlásí se další zájemci, mnohé jsme museli a budeme muset z kapacitních důvodů odmítnout. Při své práci se snažíme pokračovat.

čovat v osvědčených aktivitách a zároveň přicházet s novými postupy, které by našim klientům usnadnily návrat do společnosti. Děti klientů azylového domu, ale i vlašimské děti přicházejí do Školíčky, získávají důležité zkušenosti před vstupem do školy, zvykají si na pravidelný denní režim. Pro školáky je určeno doučování, které pomáhá zdolávat školní překážky. O víkendu se všichni setkávají při společném vaření, kdy ruku k dílu přikládá každý bez rozdílu věku a ve finále si všichni také společně pochutnají. Nové informace pro klienty přinesly vzdělávací akce s rozličným zaměřením, od hospodaření s penězi po první pomoc. Tradice nebyla porušena ani při čtvrtetním zpívání a pravidelných setkáních při jarní víkendovce a týdenním prázdninovém pobytu.

Dvouleté výročí oslaví v říjnu Zrnko – Sociálně aktivizační služby pro rodiny s dětmi. Pro práci v terénu, která je klientům bezplatně poskytována, je velkým pomocníkem automobil a služba se tak stala dostupnou i pro mimovlašimské rodiny. Díky propojení služeb se klienti Zrnka pravidelně účastní akcí azylového domu a v případě potřeby mohou využít i odborné poradenství, poskytované na pracovištích Občanské poradny v Benešově a ve Voticích. Kontaktní místo Ob-

čanské poradny se v prostorách benešovské fary úspěšně zabydlelo. Kromě klientů Zrnka a Azylového domu sem přicházejí obyvatelé Benešova i okolních obcí se svými problémy, které neumí sami řešit. Pracovnice poradny poskytuje pomoc a informace zejména v otázkách sociálně-právních, finanční problematiky, jednání s úřady. Stěžejně v současné době poradna řeší s klienty pomoc při oddlužení soudní cestou. Veškeré služby poradny jsou anonymní, důvěrné a bezplatné. V poradně se nám obměnil pracovní tým, od září do Benešova dojíždí Mgr. Radka Bartůňková, která pracuje současně i na kontaktním místě poradny ve Voticích.

Závěrem mi dovoluť všem poděkovat. Vaše podpora a spolupráce mnoho znamená pro nás všechny, kteří v sociálních službách pracujeme. Krásné podzimní dny.

Věra Janoušová

➤ **První červencovou neděli**

jsme v Benešově při bohoslužbách s dětmi pojali jako připomínku Mistra Jeronýma Pražského. Připomněli jsme si jeho provokativní prorocké kousky, při nichž využil jízdu na oslátku.

Jeho zápasy o očistění základních křesťanských témat jako je odpuštění. Jeho selhání i svobodu vydat svědectví pravdě a zastat se nespravedlivě osočeného Mistra Jana Husa.

➤ **S Jákobem tam a zase zpátky**

Letošní tábor ve Strměchách se inspiroval příběhem praotce Jákoba (Genesis 27-35). Na začátku jsme prožívali ztrátu domova i Boží ujištění v Bétel “Nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu.” Celý příběh vedoucí po večerech společně zpracovávali nejen jako táborovou hru, ale také jako píseň. Děti bylo dvaadvacet, kuchařky se měly co otáčet. Rádi jsme mezi sebe opět přijali děti, které se přihlásily prostřednictvím Diakonie ve Vlašimi. Znovu jsme se mohli potkat při Dnu Diakonie v neděli 18. září.

Velký dík patří vedoucím, kteří si nachystali hry, trávili čas s dětmi při rozhovorech a různých drobných zábavách. Nikdo se nenudil a snad si nepřipadal ani přehlížený či zapomenutý. Za tuto atmosféru děkuji všem, kdo ji pomáhali vytvářet.

➤ **Tábor (střípky vzpomínek)**

Jeli jsme v autobusu s vedoucíma. Na faru jsme dojeli v autě a tam se vybalíme a vyberem místo, kde budeme spát. Potom jdeme hrát s našema vedoucíma, tak přečkáme celý den. Večer si uděláme

oheň a na něm si opečeme buřty a ten, kdo se neskamarádil, najde si kamaráda. Někteří se skamarádili hned po příjezdu, jako třeba já a Áda. Ale nejlepší je rozdělování do různých skupin. Já a Áda jsme věřily, že se dostaneme do stejného týmu. V lese pak anděl (Martina) seslal lístky a slova, která nás spojila, zní takto: „Bude z tebe velká rodina.“ Jo, a celá skupina souhlasila, že bude *Světloonoši*. Měli jsme i dobrý pokřik: „Tmu zaháníme a světlo vám přinášíme, #kameny přenášíme#.“

Byla jsem nejrychlejší z tábora. Byli tam fajn lidi, jako třeba z vedoucích: Dejv, Nates, Adam, Štěpán, Eliška, Pavla, Dianka... Jo, a byli tam fajn kamarádi. Například: Áda, Kačka, Tonča, Jáchym, Honzík, Vítek, Jindra, Gába, Abdel, můj brácha Kuba, Páťa, Eliška, Frank... A byl tam taky jeden otrava. A teď výsledky: Citrónci - první. Světloonoši - první. Osvícení - třetí. Jákobovy chlupaté ruce - čtvrtí. My byli vyrovnaní s Citrónkama, protože jsme dobře běhali Vlky. Tábor se mi moc líbil.

Kristýna

Vysvětlivky pro nezasvěcené :-)

Anděl Martina sesílala lístky s výroky z Bétel, podle jména na lístku děti poznaly, s kým utvoří skupinku.

Vlci a Ovce byla doplňková hra: Když někdo z vedoucích zavolal „Vlci!“, musely se děti - jako Jákobovy ovečky - rozběhnout do bezpečí a oběhnout jednou strměšskou faru. První dostával bod. Při výkřiku „Ovce!“ se naopak dal na útěk jeden z vedoucích a tuto prchající ovci měly děti za úkol chytit.

➤ Chleby pro bezdomovce

Djó, chleby! Letos jsem je měla v našem sboru na starosti podruhé, premiéru jsme měli před rokem. Přiznávám, dělám to s chutí.

Technický popis celé akce by byl zdoluhavý a asi i dost nudný. Ovšem poděkovat všem, kteří se v našem sboru vloni a letos připrav zúčastnili, se sluší. Vloni nás bylo asi šest, letos devět. Sláva a velký dík všem!

Fakticky se chleby pro bezdomovce (v zimě se vaří polévka) vydávají na postranní lavičky u Hlavního nádraží v Praze dvakrát týdně a organizuje to celé pražský seniorát ČCE; střídají se především sbory pražské. Já se pokusím tady zaznamenat něco ze svých pocitů z této činnosti.

Mezi bezdomovci jsem si tentokrát připadala téměř jako stará známá. Povídali jsme si, zasmáli se, malounko se i přeli. Zastala jsem se totiž homosexuálů, které by oni dost nekompromisně vyloučili z církve. Je to docela paradox – i taková skupina lidí na okraji společnosti a ona se ještě člení, kastuje; bylo zřejmé, že kluky homosexuály mezi sebou nevitají, ale chleba (jsme) jim také dali. Zažila jsem i pár historek z natáčení, ačkoliv některé ani vlastně nebyly veselé – to když si ke mně přišel potetovaný narkoman pro jehlu (prý: já nechci chleba, já chci čistou) nebo když jsem skoro dojala starou bezdomovkyni (upravenou, šedovlasou, téměř bezzubou), neboť jsem jí řekla, že je pěkně naličená (byla tak lehce) a ona mi děkovala, že od ženy ji pochvala těší dvojnásob a v několika větách mi vyprávěla, proč takhle žije a co ji tíží. Osobně mi největší radost udělala mladá dívka, které jsem si všimla už vloni. Vypadala tenkrát trochu lépe než ostatní. Letos byla v barevně sladěném a moderním oblečení, tmavě hnědé kraťasy, oranžové triko a hnědé sandály, levné, ale opravdu pěkné oblečení, nakrátko ostříhaná, usměvavá – a říkala mi, že má přítele, který už dlouhodobě pracuje (rovněž bývalý bezdomovec). Bylo vidět, že se vzdává; že jde do světla. Přišla se tam vlastně jen podívat. Pravda, všimla jsem si i pár udivených pohledů lidí procházejících kolem nás, ale nebyly nijak zlé a občas mi přišly i jaksi vnímavé. Také mi bezdomovci vyprávěli, jak před minulým výdejem „vyhnali“ jednoho žadatele o chléb, protože byl opilý. Policie jim totiž řekla, že jak tam budou dělat binec nebo budou opilí, že to prostě zakážou. A je faktem, že nás příslušníci kontrolovali – jen z auta při pomalé jízdě kolem, ale byli tam.

No, myslím, že bych toho napsala ještě víc, ale už bych se asi opakovala. A když jsem odcházela, tak mi podávali ruce jeden přes druhého a loučili se opravdu srdečně. Já taky.

M. Nulíčková, farní sbor Benešov

➤ **Za Jarmilou Mertlovou**

V sobotu 10. září jsme se rozloučili se sestrou Jarmilou Mertlovou, rozenou Kloudovou, která zemřela v neděli 4. září.

Jarmila pocházela ze známé benešovské advokátské rodiny Kloudových – Veselých, přátel rodiny Masarykových. Díky tomu se pak po únoru 1948 Jarmila nedostala na vysokou školu. Rodičům byla zrušena jejich advokátní kancelář a pracovali v různých za-

městnáních, např. sběrných surovinách. A to přes to, že Jarmilin otec strávil celou válku – 6 let – v koncentračním táboře.

Jarmila patřila do církve evangelické, a to ne jen jako její řadový člen. V 50. letech učila v benešovské nedělní škole a tenkrát prošly touto školou desítky dětí. Po confirmaci v roce 1949 jsme chodily do sdružení mládeže i na kurs církevních dějin, který pro nás pořádal pan farář Koutný. V létě jsme jezdily na biblické kurzy, pořádané Brňáky na Sázavě a pak na Blažkově. Ve sboru byla ovšem aktivní i v posledních letech, ať už jako členka staršovstva nebo pravidelná účastnice biblických hodin, popř. středeční kavárničky.

Několikrát jsme spolu byly na ESBÚ – Ekumenickém setkání s Bibli a uměním, na týdnů krásných přednášek a kulturních akcí v Třebíči a od loňska v Janských Lázních. Měla jsem velkou radost, že se to povedlo i letos v druhé půli července. Pořád budu vidět Jarmilin rozzářený obličej, že to zvládla.

Jarmilu jsem znala od 1. třídy, chodily jsme spolu i do gymnázia. V roce 1946 jsme byly tři a půl měsíce v Anglii, žily v rodinách a chodily tam do školy. Byla to akce pro děti osvobozených vězňů a popravených. Byly jsme po kratším pobytu v táboře v rodinách ve Stoke on Trent, městě, které tuto akci iniciovalo a dodnes má partnerství s Lidicemi. S Jarmilou jsme pracovaly i ve skautingu.

Vždycky jsem obdivovala Jarmilinu vyrovnanost, to, že ji žádný problém nerozhodil a vše řešila s úsměvem, až se zdálo, že pro ni žádný problém neexistuje. Její úsměv, přátelství, moudrost bude chybět nejen mně, ale všem, kdo ji znali. (na foto uprostřed)

Ráda bych uvedla závěr kázání bratra faráře Trusiny z tohoto rozloučení: „A svým způsobem i její odchod se nám smí stát svědectvím: Nad naším žitím neříká amen ani nemoc, ani smrt – ani tupá bezcitnost poměrů – ani naše křehkost či bezradnost – ani bolavé ztráty těch nejbližších – ale nad naším žitím říká Amen náš Vykupitel. Ten, který přešel ze smrti do života – a tak řekl to nejdůležitější Amen k našemu žití i umírání.“

Buď Bohu dík za její život.

Hana Bouzková

BLAHOPŘEJEME

➤ K narozeninám

Říjen - Havránková Alena, Zvánovice – 81 let; Kočí Pavel, Senohraby – 60 let; Kohoutová Alena, Poříčí – 81 let; Vlasák Vladislav, 55 let; Vosická Irena, Soběhrdy – 71 let; Jan Losenický, Poříčí – 66 let; Jaroslav Škvor, Přestavlky – 66 let;

Listopad - Kovářová Věra, Ládví – 72 let; Kulhavý Josef, Pyšely – 88 let; Málková Božena, Kunice – 68 let; Oberhelová Blanka, Senohraby – 86 let; Pivoňka Vítězslav, Mačovice – 75 let; Řeháková Božena, Soběhrdy – 84 let;

Prosinec: Boháč Vladislav, Vranovská Lhota – 60 let; Hašek Karel, Poříčí – 91 let; Šturcová Jaroslava, Petroupim – 85 let; Vachoušek Vladimír, Soběhrdy – 74 let; Velebilová Marie, Vodslivý – 70 let; Velebil Jaroslav, Sázava – 72 let.

Děti

Listopad: Podroužková Tereza, Čerčany – 7 let; Šmejkal Albert, Mnichovice – 10 let;

Prosinec: Šmejkal Karel, Mnichovice – 8 let; Turecká Marie, Soběhrdy – 8 let; Jakubcová Magdalena, Petroupim – 2 roky

Omlouváme se opomenutým dětem v srpnu: Adéla Svobodová, Přestavlky – 16 let; Jasmína Macháčková, Benešov – 6 let

Evangelický sbor Soběhrdy
Vás zve na tradiční

BAZAR

dovezeného zboží od spřátelených zahraničních sborů

26.10. – 29.10.2016

V prostorách fary a kostela – Soběhrdy 21

St – Čt – Pa: 8 –18 hod

Sobota 8:00 – 11:00

Pravidelná setkání v benešovském sboru

➤ Benešov a okolí

- **služby Boží** – neděle od 10,00
- **bohoslužby pro malé i veliké** – první neděle v měsíci od 10,00
- **nedělní škola pro děti** – 2., 3. a 4. neděli 10,00
- **kočárkárna pro rodiče s batolaty** – pondělí od 15 do 17,00
- **setkání mladších dětí (5-8 let)** – pondělí 16,00
- **setkání starších dětí** – pátek od 14,30
- **předkonfirmační setkání** – termín domlouváme
- **biblické hodiny Benešov** – úterý od 18,45
- **kavárnička pro mladé i postarší** – středa 15-16,30
- **rodinná biblická Mirošovice** – dle domluvy

➤ Vlašim

- **služby Boží Vlašim** – 2., 3., 4. a 5. neděle od 8,30
- **zpívání dětí v Diakonii** – čtvrtek od 17,00
- **biblické hodiny Vlašim** – čtvrtek od 18,00 (buď v Diakonii nebo v rodině)

➤ Mládež zveme na

- **Celocírkvní sjezd mládeže** – 7.– 9.10. v Třebíči
<http://sjezd.mladez.evangelnet.cz/2016/>
Téma 26. ročníku je **Dál tou vodou**
- **a víkendový pobyt** – 14.–16.10. v Sedleci Prčici

Biblické hodiny jakožto **setkání nad biblí** nabízejí příležitost objevit, co vlastně v Písmu máme za příběhy a důrazy. Velkou předností je možnost klást bezprostředně během výkladu či po něm dotazy a v rozhovoru si ujasnit, co pro nás vykládaná pasáž může znamenat. Na podzim pokračujeme na přání účastníků v příbězích proroka Eliši. Budeme rádi, když naše živé ale poněkud skromné společenství oživí další zájemci, ať už z řad církve nebo lidí necírkvních.

Rodičům připomínáme zejména **konfirmační setkání** pro děti, které jako malé přijaly křest. Je to příležitost, jak se o víře a biblí něco dozvědět ve společenství zvědavých mladých lidí.

Od října nastoupí na roční vikariát do Benešova vikář Karel Müller. Budete mít příležitost setkat se s ním v rámci obvyklých setkání, která povede nebo se jich bude účastnit.

BOHOSLUŽBY V SOBĚHRDECH se konají každou neděli v 10 hod. Současně probíhá nedělní škola pro děti. Pokud není rodinná neděle, základem kázání jsou vybrané pasáže z Matoušova evangelia (zejm. ty, které nejsou obsaženy v evangeliu Mk).

RODINNÁ NEDĚLE se koná obvykle první neděli v měsíci (pokud není např. víkendovka dětí – to jsou pak rodinné bohoslužby součástí víkendovky)

termíny: 16/10 (víkendovka dětí); 27/11 (první adventní neděle)

14-16. 10. 2016
začátek - pátek 18hod
konec - v neděli po bohoslužbách - cca v 11hod.

Spacák, bačkory, pláštěnku, baterku, dobrou náladu, buchtu, krabičku záchrany (dle vlastního výběru), muzikální děti si vezmou hudební nástroj

Na setkání se těší:
Petr Turecký & Petr Wagner

14. ŘÍJ. VÍKENDOVKA DĚTÍ V SOBĚHRDECH

BOHOSLUŽBY V MNICHOVICÍCH se konají každou 3. neděli v měsíci.

BIBLICKÁ HODINA V ČERČANSKÉM HOSPICU se bude konat v úterý 4/10 a 1/11 od 19ti hod. Probíráme Markovo evangelium.

PAVEL REJCHRT
VÝSTAVA OBRAZŮ
EVANGELICKÝ KOSTEL V SOBĚHRDECH

Vernisáž proběhne 2.10.2016 v 11hod. po bohoslužbách od 10hod.
Výstava potrvá do konce listopadu a bude přístupná v době konání bohoslužeb
nebo po dohodě na tel: 317 795 634
Další informace na: www.sobehrdy.evangelnet.cz

*FS ČCE Benešov: Husova 656, 256 01 Benešov. Kazatel: farář Tomáš Trusina,
tel: 317 722 215, e-mail: benesov@evangnet.cz, www stránky: benesov.evangnet.cz.
Číslo účtu 233563947/0300*

Kurátor: Jiří Zavadil

***FS ČCE Soběhrdy:** Soběhrdy čp. 21, 256 01 Benešov. Kazatel farář: Petr Turecký
tel.:317 795 634; e-mail: sobehrdy@evangnet.cz, www stránky:sobehrdy.evangnet.cz.
Číslo účtu 1190782/0300.*

Kurátor: Pavel Stolař

***FS ČCE Sedlec-Prčice:** Karla Burky 150, 257 92 Sedlec-Prčice.Kazatel: jáhenka
Pavla Jandečková, , tel. 604185520, email: sedlec-prcice@evangnet.cz
Číslo účtu 191782497/0300*

Kurátor: Petr Dubský

***FS ČCE Zruč nad Sázavou:** Zahradní 189, 285 22 Zruč nad Sázavou,
mobil: 776 797 327, email: zruc@evangnet.cz, administrátor: Petr Turecký
Číslo účtu: 0162 121 008 / 0300*

Kontaktní osoba: Jiří Kratochvíl

*V případě, že nejste s kazatelem v pravidelném kontaktu a stojíte o návštěvu,
můžete ho nebo ji požádat na příslušném farním telefonu.*

***Adresa redakce:** FS ČCE Soběhrdy 21, 256 01 Benešov*

Sazba Marie Stolařová e-mail: marie.stolarova@centrum.cz

Vychází 4 x ročně, počet výtisků 400.

Pro členy ČCE v Benešově, Soběhrdech a Sedleci-Prčici a Zručí n.S. zdarma.

Uzávěrka příštího čísla Soběhrdského bratra bude 10. prosince 2016

Soběhrdský bratr:

Vydává sbor ČCE v Benešově a

sbor ČCE v Soběhrdech